

Marianne Peters: 'Lang zal ze leven.' Een verhaal over de dood van een jongen moeder Uitgeverij Libra&Libris Veghel 2008 ISBN 9074020053
(Kanker/Longen/Hersentumor/PO/1)

Over de schrijfster: Marianne Peters (1967) werkt in deeltijd baan als verzorgster in de gezondheidszorg. Daarnaast is ze freelance redacteur en auteur. Ze schreef ook 'Dag Pa, een persoonlijk verhaal over euthanasie'. Ze is getrouwd met Theo en heeft drie zoons, Joost, Frank en Thomas.

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsverhaal over de laatste 8 maanden van Maria het schoonzusje van Marianne die een hersentumor en longkanker kreeg. Opgetekend vanaf 21 september 2003 tot en met 28 juli 2004. Op verzoek van Maria geschreven met behulp van interviews, medisch dossier, persoonlijke gesprekken en observaties. Het boek is chronologisch geschreven, vanuit het perspectief van Marianne vol respect voor de manier waarop de zieke met haar ziekte en toekomstige dood omgaat.

Korte beschrijving: Maria is 38 als ze te horen krijgt dat ze een kwaadaardige hersentumor heeft, nadat ze een epileptische aanval kreeg. Uitzaaiingen van longkanker. Omdat ze ooms had gehad die aan kanker zijn gestorven weet ze dat zij geen lange lijdensweg wil, maar liever genieten van de tijd die ze nog heeft. Haar omgeving denkt daar anders over, ook haar man Peter en zus Trudy. Voor hen laat ze zich toch behandelen, omdat ze niet wil dat zij denken dat ze er niet voor wil vechten. Marianne neemt niet allen de verzorging ter handen, maar werd ook vertrouwenspersoon. Omdat ze aanvankelijk niet te dicht bij haar schoonzusje stond werd ze makkelijker een luisterend oor, ze hielp later ook haar laatste wensen te vervullen, hielp mee Maria's uitvaart te regelen, schreef een uitvaartdienst, bidprentjes teksten /gedicht, hielp mee bij het beschilderen van de kist, de handjes van Maria's kinderen moesten erop etc. Ze werden goede vriendinnen en Marianne een rots in de branding voor het gezin. Marianne beschrijft indringend wat er allemaal gebeurde, hoe Maria was, hoe zij probeerde er zo goed mogelijk 'te zijn' voor Maria, naast ook een aantal blunders die ze beging, hoe ze samen genoten van uitstapjes, gesprekken en een humor die een en ander vaak draaglijk maakte. En hoe Maria dan toch uiteindelijk vrij moeizaam sterft.

Wat viel op: de titel, gekozen omdat Maria zo lang mogelijk in hoofden van mensen wil blijven doorleven. Vandaar 'Lang zal ze leven.' Hoezeer Maria gericht is op haar nabestaanden, hoe ze hen confronteert en voorbereidt op wat gaat komen; een euthanasieverklaring opstelt, de hele begrafenis regelt, cadeautjes koopt voor haar familie en vrienden voor na de begrafenis, de kist al in huis haalt om de kinderen eraan te laten wennen, zelfs op verzoek in de kist gaat liggen. En uiteindelijk toch het zware lijden, mede omdat een vervangend huisarts tegen Peter zegt dat als 'we voor euthanasie zouden kiezen, ik me dan voor altijd schuldig zou voelen dat ik mijn kinderen hun moeder heb ontnomen.' (pag. 218).

Citaten: pag. 107: 'Ik heb er zo'n moeite mee als mensen zeggen dat het voor de kinderen het ergste is. Of dat ze zeggen dat het met de kinderen echt allemaal wel goed komt. Hoe goed kaniemand dat in godsnaam weten.....Ik denk erover na en antwoord dan dat mensen het waarschijnlijk tegen haar zeggen, omdat ze het zelf ook vaak vertelt. 'Ja maar dat is wel wat anders. Of ik het zelf zeg of een ander, dat maakt een groot verschil....'

Pag. 123 :...'Deze bruine blouse, zal dat een beetje kleuren in een witte doodskist? ' Ze praat hard en houdt de blouse tegen haar lichaam aan. Ik zie de mevrouw zich verschrikt omdraaien en Maria met een tevreden grijns het tuttige kledingstuk terughangen in het rek.'

pag. 167/168: 'de kist is ook van binnen wit en bekleed met een satijnachtige stof.'... 'Dat stelt ook niet veel voor, vindt Maria. 'Ik vraag me af of ik daar wel in pas.' Mark vraagt of ze het wil proberen. Dan is het stil. Ik verroer me niet. Peter zegt niets. Maria vraagt aan Mark en de andere jongens of ze dat willen. Ja dat lijkt hen wel interessant..... Maria kijkt me lachend aan. 'Wil je me erin helpen? '

Recensie: <http://www.leefwijzer.nl/boekenhoek/detail.asp?BoekId=568> Anja Schüller: ... Uiteindelijk is dit prachtige, boek door haar geschreven. Maria wist dat ze dit zou gaan schrijven. Het was een grote wens van Maria dat haar kinderen later zouden kunnen lezen, dat ze veel van hen hield. 'Ik vind het mooi, lief, aangrijpend. Het is zeker een geschenk voor de kinderen, ze hadden een dappere moeder! Maria en Marianne, twee lieve, wijze, moedige vrouwen. Een levensverhaal van liefde, ziekte, vriendschap en dood, waar ik niets aan toe kan en mág voegen. Marianne heeft dicht bij gevoelens en privé zaken gestaan, die woorden in het boek zeggen alles! Een aanrader voor iedereen. Maar zeker voor artsen, verpleegkundigen en andere mensen die in de gezondheidszorg. '